

[Alfred Jensen.]

muligheder forspildes, hvis Danmark ikke kommer med i rette tid, og om landet ikke kan komme i den situation, at andre lande udnytter de handelsmuligheder, der findes, og dermed begrænser vore chancer ganske betydeligt. For Danmark er det ikke engang noget spørgsmål om handelsaftale og betalingsaftale, for sådanne findes; det blev bragt i orden i 1946; det, der drejer sig om for os, er at udnytte og udfylde handelsaftalen. Handelsforhandlingerne afbrødes som bekendt på spørgsmålet om leverance af tankskibe. Efter handelsaftalens bestemmelse om mestgøbstigelse i handels- og skibsfartsspørgsmål er Danmark faktisk forpligtet til at sælge sådanne varer til Sovjetunionen, når de sælges til andre lande, idet man naturligvis ikke kan stille Sovjetunionen ugunstigere end andre lande. Regering og myndigheder har også altid hævdet, at Danmark er interesseret i at overholde de aftaler, det indgår, og ikke kan indlade sig på at bryde traktater. Det standpunkt er faktisk ikke efterfulgt her, og det er forkert. Det synes heller ikke rimeligt, at Danmark ikke påtager sig de omtalte leverancer og begrunder afvisningen med bindinger gennem OEEC. Det er en kendt sag, at andre lande, der er underkastet de samme bindinger, kan levere strategiske varer til Sovjetunionen; England har således leveret betragtelige mængder af gummi til Sovjetunionen. Danmarks interesse i udvidet handel med Sovjetunionen og dets forpligtelser overfor Sovjetunionen gør det nødvendigt, at der sker en ændring på dette område. Det er klart, at det er Danmark, det er den danske regering, der her må tage initiativet.

Hvad jeg her har sagt om handel med Sovjetunionen, gælder alle de lande, som man sammenfatter under begrebet de østlige lande, og det er klart, at der kan opnås store fordele for Danmark ved en udvidelse af denne handel. Det gælder også Den tyske demokratiske Republik. En normalisering af handelsforholdet her og af forholdene i det hele taget vil bidrage til en forøget handel mellem dette storland og Danmark, og derigennem vil Danmarks vilkår blive lettet.

Vi går ind for en omlægning af landets politik som den, jeg her har nævnt, med

de deraf følgende ændringer og mulige lettelser i det fremsatte forslag til finanslov. Sker sådanne ændringer, vil vi kunne støtte finanslovsforslaget, men i modsat fald må vi indtage det samme standpunkt her, som vi tidligere har gjort.

Oluf Pedersen: Finanslovsforslaget viser, at finansministeren driver en meget blomstrende forretning, hvor indtægterne for hvert år stiger og stiger. For blot en halv snes år siden var de ikke mere end en trediedel af, hvad de er i dag, eller ca. 1½ milliard kr. De steg, da vi havde fået Knud Kristensen til statsminister, med 1 milliard kr. og derefter under Hans Hedtofts regering med ½ milliard kr. Så fik vi Erik Eriksen til statsminister; han brugte ligesom Knud Kristensen det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen til finansminister, til at sidde ved kassen, og da blev stigningen på 1 milliard kr. Nu er indtægterne under den nuværende finansminister ifølge finanslovsforslaget steget med ca. ¾ milliard kr., og hvis man ikke skal tro den højtærede landbrugsminister, når man vel frem til en indtægt på 5 milliarder kr., inden der kommer valg.

Se, stigning i indtægter betyder desværre stigning i skatter, og stort set kan det siges, at tredoblingen af skatterne ikke betyder en tredobling af skattetrykket, fordi pengenes værdi er halveret; hvis man måler i samme pengeværdi, kan man derfor sige, at skatterne på 10 år „kun“ er fordoblet. Til gengæld tror jeg også, man kan sige, at befolkningen i almindelighed ikke får spor mere for pengene, end den fik for 10 år siden, altså for de halve penge.

I den første periode under daværende finansminister Thorkil Kristensen fik vi en nedgang i krigsgælden til gengæld for de stigende skatter, men næste gang fik vi skatter med en helt ny begrundelse, som jeg tror der er grund til at tage op til nærmere prøvelse. Vi fik højere skatter, ikke fordi staten var i pengenød, men af valutamæssige grunde. Man mente, at den danske befolkning tjente for meget og købekraften var for stor. Retsforbundet gik under de forhandlinger, der da fandt sted mellem de politiske partier, mod denne politik. Vi nøjedes imidlertid ikke med at protestere, vi foreslog, at man satte ind på